

גלוון קניין תורה

בונשיאות כ"ק מון אדמוני שלט"א

הנגידים הנכבדים והמופארים
משחת בראכעלד שיחיו

לע"י אביהם מו"ה משה יוסף בר יעקב ע"ה ממוקסיקה

הבחורת קניין תורה ד' באבוב

בונשיאות כ"ק מון אדמוני שלט"א
אין תורה נקנית אלא בחבורה וכחמתן

מסכת סוטה
גלוון ב'
פרשת לך תשע"ו

שינון לחזרה

תמצית שקלא וטריא עם ביאורים והערות
דף ה' ע"ב - דף ט' ע"ב

שינון לחזרה
עמוד א'
שאלות ותשובות
עמוד י'

שמגרשה על שמנצאה בה ערות דברו, השטא נמי אינה מותרת לנישא עד
שיטן לה ייבם חלייצה (ובים במקומות בעלי קיא).

(ב) לישגנא תניינא דרב יוסף: סברא היא דבכהאי גוננא ליבא
מצות יומם, שהרי צוותה רחמנא לבעה לגורשה מביתו כשמצא
בה ערות דבר, כי היכי דלא תסתור את ביתנו וכדאמירין לעיל (ף' ג):
גוננא ביתה כי קרי לא שומשמאו, והאמ'
נאמר שיש מצוה על היבם
לייבמה ולסתור את ביתו, ואפ'
שמניהין אותה לנישא לאיש
אחר, הינו מפני שהרשות
והבהירנה נתונה ביד כל אדם
שלא לחוש להריסטתו, אבל
בודאי אינו ראוי להטיל מצוה
על היבם ליבמה ומתרך שההעקה
מיד היבם מצות יומם, שב אסרו לו ליבמה,
וזהו לא אשת אהוי שלא במקומות מצוחנו.

(ג) לישגנא בתרא דרב
יוסף: סברת אחרת איכה,

בדודאי לא צוותה תורה מצות יומם בכחהוי גוננא, דינה מצינו
שהחחותוב קראו 'אחר' לאדם זה שנושאיה אחר גירושיה מבעה,
והטעם שקראו כן הוא לרמז שאינו בן זוגו ובכלל מדריגתו של
בעל הראשון, שהרי הראשון החזיא רשותה מותוק בביתו, זה
הכנימה ליבורו, ומאחר שקראו הכתוב 'אחר' כדי לגוננותו על
לקיחתה, בודאי אין לומר שהتورה מטיל על היבם מצוה ליבמה
וכוון שאין מצויה ביבום שב או ליבמה ממשום אשת אה ולא במקומות מצוחנו).

אמנם אם לאחר נשאה מות זה השני ללא בניים, ודאי מצוחה
על אהוי ליבמה, שהרי עמדת עם בעל זה השני בשם טוב, שלא

דף ה' – י'

מציאות ייבום וחלייצה באשה סוטה

אשה שקנא בה בעלה ואחר כך נסתרה, אסורה לבעה מופך
שמא נטמאה, עד שישקוה ותמציא תורה. ואם מת הבעל קודם
שהשקה אותה, ולא היו להם בניים, צריכה חלייצה מהחוי כדי
להתירה לנישא לשוק, אבל אינו
מייבם אותה, ומיצינו בגמרה ד'
דרכים לבאר למה אינה
מותביבמת:

(א) לישגנא קמא דרב יוסף:
גiorת הכתוב היא, דכתיב וכפ'
נירושין "אם לא תמציא חן בעינינו
כי מצא בה ערות דבר וככתב לה
ספר כריתות וגנו' ויצאה מביתו
והלכה והיתה לאיש אחר",
תיבת אחר מיותרת ודי להתיירה
לנישא על ידי גט והוא מוציא לפיכך עצאה
מביתו והלבנה והיתה לאיש), ואתה

לאישמעין דאשה כזו שמנצאה בה בעלה ערות דבר, אם בא את
לנישא אחר שיצאה מבית בעלה ובין אם יצאה מביתו ע"י גירושין בין אם
יצאה ע"י מיתה, אינה מותרת אלא לאיש אחר, אבל לא לאיש מבים ובים לא
מקרים אחרים כלפי נשואה עם בעלה הראשון, שרי מכה נשוא ראשון היא נתקנת לו.

ומכל מקום צריכה חלייצה מהחוי ואע"ג בדבר כל אפרינו דהיכא
הפטורה מיבום מצד עיקר הדין פטורה בגין מוחלייצה, והא הכא פטורה רחמנא ושירה לאוש
אחר בכל עניין שתצא מביתה, דכיון שאינה אסורה ליבם אלא מהחמת
ערות דבר שמצויה בה הבעל, אין היבם עדיף מוחבעל עצמו, ואילו
לא מות הבעל לא הותה מותרת לעלמא בלבד שיטן לה גט ואע"פ

אסורה לבעלת מושם ספק ויזכה ממנה בלבד בלא כתובה, וכן אף אסורה לאכ彪 בתורתה, מאירין. (ד) אם בעלה אין רוצה להשכotta וה גם בכח'ג אין כופין אותו להשכotta, אלא שאסורה עלייו ונינה אוכטלת בתורתה⁽²⁾. (ה) אם בא עליה בעלה בשדרך ואחר שקיינה בה וגנתרה והוא מוליכה לבית דין הגדי, דכיון שבא עליה שוב אינה שותה, דיפליגן להלן שאין אותה מודקן הום בודקן אותה אלא אם כן בעלה מנוקה מעין, וכןין שעבר ובא עליה אחר שתורתה שוב אינו מנוקה מעין, ומעתה אסורה לו לעולם מושם ספק מותה, וכן אסורה לאכ彪 בתורתה⁽³⁾.

השкова ויש לה עדים במדינה הימ
אשה שquina בה בעלה ונפטרה, ולא העידו בה עדים
שנטמאה, אבל יש לה עדים במדינה הימ שראו שנטמאה, סוכר
רב ששת שאם משקין לה ומפני שאין בית דין יודעים מיאוון עדות במדינה הימ
אין הימים בודקין אותה. ויליף ליה מדכתיב בפרשיות סותה
ונפטרה והוא נטמאה ועד אין בה", אלמא דדוקא בשאיין בה
עדים שנטמאה הוא דבר הכתוב אחר כך שנבדקת במים, אבל
אם יש בה עדים אין הימים בודקין אותה⁽²⁾.

רַב עָמָרָם הָבִיא רָאיה לְדִבָּרִי רַב שְׁשַׁת⁽³⁾, מִדְתָּנֵן בְּמֹתְנִיתִין
וְאַלְוּ אֲסּוּרֹת מֶלֶאכָּול בְּתְרוּמָה, הָאוּמָרָת טְמֵאָה אָנָּי לְךָ, וְשַׁבָּאוּ
עֲדִים שְׁחִיאָ טְמֵאָה⁽⁴⁾, וְהָא עַל כְּרָחֵק לֹא מִירִי שַׁבָּאוּ עֲדִים קָודָם
שְׁחִשָּׁקָוּה, דָּאַם כִּן פְּשִׁיטָא שָׁאָפָּרָה בְּתְרוּמָה, דָזָנָה הָאָ, וּמָה
אָתָא מִתְנִיתִין לְאַשְׁמָעוּנִין⁽⁵⁾ וְהָא אֲפִילּוּ כְּשָׁאָמָרָת בְּעִצְמָה (אַחֲרִ קִינְיוֹ וְסִתְרִיהָ)
טְמֵאָה אָנָּי לְךָ, נָאָמָנָה וְאָסָרָת בְּתְרוּמָה, וְלֹכֶן כְּשִׁישָׁ עֲדִים עַל כְּרָחֵק
מִירִי שָׁכָבָר הַשְׁקָוָה, וְלֹא מָתָה מִחְמָתָה שְׁתִיָּת הַמִּים (וּמְמִילָה הַוְתָּרָה
לְבֻלָּה וְהַוְתָּרָה לְאַכְלָה בְּתְרוּמָה בְּחֹקְתָּ שְׁאָל וְנִתְחָה), וְאַחֲרִ כֶּךָ בָּאָוּ עֲדִים וְהַעֲדִידָוּ
עַלְיהָ שְׁנַטְמָאָה, וְאַשְׁמָעוּנִין מִתְנִיתִין שְׁהָעָדִים נָאָמְנִים לְאָסָרָה
שׁוּבָעַל בְּעִילָה וְלְאָמְרָה מֶלֶאכָּול בְּתְרוּמָה.

והנה אם נאמר דאף כשייש לה עדדים במדינה הם המים בודקין אותה, הלא מוכרכה דהנִי עדדים שקרנים נינחו ונשארת בהירה לבעה ובאמילת תורחתה, לדדריהם היה לה למות על ידו שניתית המים. אלא על כריך ציריך לומר הרבה הרבה לששת דוטטה שיש לה עדדים

ב. הנמס ככלה גוונת נס ספקידה כמותה הילג נומלן כמותה וויהה, שדייל נפי בדளיא נס נטמאה והיה לויה לאמתות כדי לגרל שדיין טוליה, ורק מהתה מעלה נסיא סכללה לאמתות ודריכת נסחנות ממנה, נכלך קלא מפקידת כמותה, וכן בזיהו לדלהן סבדון טעליטה צעהה זדרך, נומלן כמותה וויהה, כי שמח טושה סיה ודק מפני שמיין נעלם

ג. והע"ג לדרכין נעל (ק"ג ז:) נלאי יעד לו נס' לדאיינו חלון צה כי עדין הולך מהלך, והממשין קלה עד מלך נחמן בסוטה מהר קינוי וקמילס לסתעד עליים גאנטומולס צענאנט מטה עוז, מ"מ אין מקהל יונא מידי פטומו ולרכין לאו נמי ספ"י; יעד לו נס' כה' צפ"י דעלע עד צענאנטמאן סוח לדהמר רסמנע זשאניג קהילע הת האנטמי' וכל קמאנצ'ה פאלטראט, המ ייך צה עד לו נס' קמיס זוקדזין מומחה.

ד. דרכם מולם נס נימול ליא נדריהם בט כחם מופסק יעד להן נס, סולינה רלהיא מוכלהתם כיון דכבר דוכנן חומו לדין נסמנאות אל נס מהל צטומחה נס'יל וליינמא נס' למילין סה' קדמת דלעיל (עמ' ב') שלין מקריה יונן מיד פצומו. אך נימול ליא נס' העמלס נס'הו לריש ממןמנים, לגס מנגו לאטמיין פשטעה ליא חאנן כביסס זודקן חומו.

קיינא לה ולא נסתירה זאיכלא למיר שחוורה בתשובה. דודוקא הנושא אשא
שיציאה מתחת בעלה על שקלקלה תחתיו זבי אס גירושה בעלה בין אם מת
הבעל קודם לגירושה או קודם שהחשה לה, זה הנושא מאקרי 'אחר' כלפוי בעל
הראשון ובכחאו גונוא הוא דיליכא מצוות יומט, אבל השטא שלא קלקלה
תחת בעל החני זדא מצווח על איזו ליבמאה.

(ד) **רבא:** כל ווחומר הוא לפוטרה מיבום; ומה אם נארטה בפטירה זה, לבעה שהיתה מותרת לו לפני זה ורך עכשו על ידי שקינה בה ונתרה נתקלקלת נישואיה לבעה ונארטה עלייו, כל שכן היכם שהיתה אסורה לו בחוי בעלה ומושם אשת אחיו ורך עכשו כשמת בעלה נזקפת לו מכך נישואי הראשון ודמצוה על אחיו המת להקים שם לאחיו, ודאי שתארט להתייכם לו מכך אותן נישואין.

ואין לפוך ממשת כהן שנבעלה באונס ונאסרה על בעלה, ומות אה"כ בלבד בנים ויש לו אח חל, שמתיבימות לאחוי, ולא אכורין קל וחומר שאם נאסרה בבעלה זו לבעה ושיהתה מורתה לו מקודם כל שכן שתאסר ליבם ושיהתה אסורה לו בחיה בעלהו דשאני התר שנאסירה על בעלה מכח בעילת אונס, ואין זה נחשב 'איסור' אצל אהיו חל, אלא יותר גמור ודזוקא אשת כהן נאסרת בעילת אונס, משא"ב אשת ישראל מורתה דכתיב 'זהיא לא נתפש' היא נתפשה מורתה, וכן חל מותר בכל הנשים הפלולות להנהג מה שאון בין חכא שיזנחת ברצון, שהבעל והיבם שין באיסור זה ושאמ התח תחת רוכב בשיזנחת היהת נאסרת עליהם שפיר קל וחומר הוא, דכיון שאינה נזקקת ליבום אלא מחות נישואין הראשונים, לכך אם נתקללה על הבעל ושיהתה מורתה לו קל וחומר שאסורה ליבם.

אכילת תרומה באשת כהן

אשת כהן שקיינה בה בעלה ונסתירה, אסורה לאכול בתרומה, עד שישקוה מים ויתברר שלא זינתה. אבל בחמשה אופנים דלולין שוב און משקין אותה, אלא נשארת באיסורה לעילם שלא לאכול עוד בתרומה וכן אסורה לבעל וצוריך לרשותה:

(א) קינא בה ונסתורה, ואחר כך אמרה טמאה אני לך' קודם שהש��ה⁽⁸⁾. (ב) באו עדים והיעדו עליה שהיה טמאה ודכין דודאי זונתה שוב אין משיקן אותה אלא אסורה לבלה לעולם וכן אסורה מלאכלו תרומהה. (ג) האומרת ואחר קינוי וסתורה טהורה אני אבל אני רוצה לשנות ומפני שאני מוסרת עצמי לבכנה, דמבעור להלן (דף ב. ודף כד), שאין כופין אותה לשנות, אבל

א. פירענו עפ"י מ"כ תומ' ("ס סהמומי") ותומ' "חררא" ע"ש, דכך כו' מילוי צבומה
"טמלה" מי' נ' מהר קינוי ומילאה, דכל' ג' כ"ז ע"ו מודיס צבומנות להקר עטמה עליון
ושכורה כמצווה והוילא צבומנות קעון כממי' ד' ו' ע"ו צבומנות), שותיל ווילא רגليس לדבר,
חכל' נטה צבומנה קנס טמלה מי' נ' פליג' דה גמוניה' בנט' דריש ויך חוממות
צבוניא נטלה נטלה דחישין סמלה נטלה ענייה צמלה. ולפי' ז' דמיימי' כה' מהר קינוי ומילאה,
ג' ל' דה דקמני י"וח' נט' הטוות מלטב' צבומות סהמלה טמלה מי' נ' וכו', חי' ז' צבוניא
סכוונה צבוקות עטס מלטב' צבומות, נט' ע"ו' הטוות לטעלס מלטב' צבומות,
וכוג' חי' מתקן נט' יונחן מיד צנ' צבוקה, וכן פירענו צפיפות.

מויציא שם רע על הטעורות ששתו ולא אירע להן כלום, שיאמרו אחרים כי באמת טמאות היו אלא שתה להן וכות; אך סבר ר' שמעון דאין זכות תולה והוא מטה מיד^(ז). ואם איתא לדברי רב ששת, עdryין איכא למשיח להוציאת שם רע על הטעורות ששתו, שיאמרו אחרים דברם טמאות היו ומוה שלא מתו היינו טמא מפני שיש להן עדים במדינתם.

ומדרחה הגמורה, אין חמי דר' שמעון דחויש להוציאת שם רע על הטעורות, ודאי ליתליה הא דרב ששת, וסבירא לייה דאף אם יש להן עדים במדינתם הימם בודקין אותה, ורב ששת לא אמר אלא לדעת רבוי ורבנן שאינן חולשין להוציאת שם רע.

[אמנם בסוף הסוגיא (סוף ע"ט) מסקין, דלעולם מודה ר' שמעון שאם יש להן עדים במדינתם הימם אין הימם בודקין אותה, ומכל מקום אינו חולש להוציאת שם רע, דלא דמי לחיש זכות תולה שהיא מילתא דשכיהוא ואיכא למשיח שמא יאמרו לדך לא מטה מפני שיש לה ומota, מה שאין כן עדים במדינתם הימם לא שכיהא, וממילא לא מסקי אינשי אדעתיהם למחשבינהו לטעורות בהכין].

קושיא ב' – רב: תנן לךן שאם הודהה האשה לבית דין על קלוקלה, או אם באו עדים והיעדו שהיא טמאה, אין מרכיבין את מנחת קנאות שללה וסתומה צrica להבייא על המזבח ושרי אינה בא אלא לחוביר עוניה של זו שתבדק אם קלוקלה או לא, והרי בדקה ועומדת מהמות הודהה או מהמת הנזות העדים, ולמנחת נדבה נמי לא היה להקריבה וממנה שיעוים אינה כשרה אלא לפתח ולעומר, אלא שורפין את המנחה למטה מן המזבח על בית הדשן. ועל כרחך לא מירוי קודם שנתרנה המנחה בתוך כל שרת, אדם בן עדרין לא נתקדשה קדושת הגוף אלא קודשת הפה והיה אפשר להוציאה לחולין על ידי פריזן, אלא מירוי שכבר ניתנה בתוך כל שרת על מנת ליקרב ונתקדשה קדושת הגוף שאין לה פריזן, וכן שורפין אותה על בית הדשן.

ואם איתא לדרב ששת ודבש לה עדים במדינתם הימם בודקין אותה, קשה לומר מה שורפין את המנחה, דהא ביוון שנתברר שיש עדים שהוא טמאה, נמצא דלמפרע בשעה שהקדישה מנהחה לא הייתה ראיה ליבדק וממילא לא הייתה ראיה למנחה ואין כל שרת מקדשין אלא חרוא לחסן, ואם בן תיפוק מנהחה לחולין ואפי' בא פריזן, בדין קדושת הפה שלה ובין קדושת כל שללה היה הכל בטוען שהיה טעונה מנהחה, ואינו כן, והקדש טעות איינו הקדרון. ומתרץ הגמורה בשני אופנים:

ה. כלוחה קפה, דהו לדעת רבי נל' צחיק כלון טויהם סס לע, שאילן קף לס וcomes molach mel makot mmagoneh volelm volelm l'el zemanimla, volel zemam g'm lekun molai zos lafzi dmmagoneh volelm, molas ken halev kli 'i Shemunon lekun koyehem sas leu. ומיין קהו' (ד'א sk akot) דסמל קין יי'וועה ניכלא מל' צעה קעומת געווה, וgesachim שטומדוט סס צאלילו צלון קפה בענש ולב' ממה זאגס ג' לילו יי'וועה יי'וילו מיט עלי סס לע, מפי טאנען גידל לסס קקלען ערמא, ולב' יילו צו זאגס ממעומת לאלך קן. עוד פליעו, דלעומס קון רוחט יי'וועה, ומ'ם ג' יילו יי'וועה צמיס קמלים, וכן סיל ג' מהלא צמיס קמליס ג'ל נחליל מלך, וממיילן יי'וילו עלייה סס לע.

במדינתם הימם אין הימם בודקין אותה, וכך אתי שפיר למה לא מוחקינן להני עדים כשקרים נל' אשר לא בדקה הימם, דאדרכבה לך לא מטה מאחר שהו לה עדים במדינתם הימם, דבכחאי גוננא אין הימם בודקין אותה.

מייחו מדרחה רב יוסף ראה זו, דלעולם יש לומר שהימים בודקין אותה אף כשייש לה עדים במדינתם הימם וכ' שאין מעדים לנוינו שנטמאה, ומכל מקום לא מוחקינן להני עדים כשקרים נל', אף על פי שלא בדקה החמיים. דהנה מובואר לךן (ף-ככ'), דאף סותה שבאמת זונת, אינו מוכחה שתמות מיד אחר שתיתיה הימיים, דלפעמים יש לה איזה זכות המעכבות מיתה עד שנה או עד שניםיים ולפעמים עד ג' שנים, ורק אחר כך מטה. מייחו פליגי שם רבנן ורבי בדין זה, לרבען, כשהמתמות לאחר זמן שוב אינה מטה באותה מיטה האמורה בסוטה זכבי בטנה וגפל ייחד אלא בימותה אחרת. ורבי סבירא לייה, דבמיש כל אותה וכן של עיכוב מיתה אינה יכולה לילד, וגם אין גופה משבחת אלא מכחשת והולכת, ובהגע זמן מיתה הרי היא מטה באותה מיטה האמורה בסוטה.

והנה קסביר רב יוסף, דרבי ורבנן פליגי בתרתין א. לרבען אינה מותנוונת והולכת כל אותה זמן של עיכוב מיתה, ולרבי מותנוונת והולכת, ב. לרבען אינה מטה בימותה האמורה בסוטה, ולרבי מטה באותה מיטה. ולפי זה יש לומר רבען דמתניתין דהכא אתייא כרבנן, וכך אין מוחקינן להני עדים כשקרים נל', אף על פי שהימים לא בדקו אותה וגם נשארה בריאה והוקה כמו שהיתה קודם לבן, דידלמא יש לה זכות תולה לעכב מיתה.

אבל רב עמרם שהביא ראייה מתניתין לר' רב ששת, סבירא ליה דלא פליגי רבנן ורבי אלא לענין אופן מיתה ודרבען אינה מטה בימותה האמורה בסוטה ולרבי מטה באותה מיטה, אבל רבען מודי לרבי מותנוונת והולכת. וכך אם תאמר שהימים בודקין לאשה אף כשייש לה עדים במדינתם הימם, היה לנו להוכיח להני עדים כשקרים נל', דהא לדבריהם היה לה למות, וכך אם יש לה זכות תולה היה צrica להיות מותנוונת והולכת; אלא על כרחך שאין הימים בודקין אותה כל שיש לה עדים במדינתם הימם.

♦証明するに於ける事実の説明を以て、**רב שמי בר אשין**による説明を以て、**במדינתם הימם אין הימם בודקין אותה, אבל תרוייה נדהו:**

קושיא א' – **רב שמי בר אשין** במתניתין לךן (ף-ככ') פליג ר' שמעון בין על רבנן ובין על רבוי ותני, וסבירא לייה שאין זכות תולה כל כל המרים ואמ הוא טמא – לעיל מטה מיד בימותה האמורה בסוטה, שאם אתה אומר דוכות תולה בכימם המארין, נמצא אתה מדרחה את זה הימים בפני כל הנשים וייחיו שותות ושלא יהיו ריאות מהימים עד כדי להוציאו שחן טמאות, שיחסבו שמא יש להן זכות ולא ימותה, ובאמת אנו רצים שיהיו מותות ולא ישטו כדי שלא ימהה שם הקדוש על הימם, ועוד, שאתה

– לר' שמעון דסבירא ליה שאון זכות תולח בסתה כד' שלא לדוחת את הנשים מלודות על טומאתן וכדי שלא להוציאו שם רע על התהורות, צריך לומר דלית ליה האי דרשה של יומתורה' לאפוקי מי שתולתה לה זכות, דיו' יתרא לא דריש.

אמנם הואDDRשין בריתא 'טהורה' לאפוקי מי שיש לה עדים במדינת הים, על כרחך אית ליה לר' שמעון האי דרשה והוא דשנין לעיל לר' שמעון דמחוצות לא תליה עדים נמי לא תלו ולא כרב ששת, אכתי לא הוה קיימא לא ורש האקי קרא, וצריך לומר דבאה ליכא למיחס להזאת שם רע על התהורות, עדים במדינת הים לא שכיהא ולא מסקי איןש אדעתיה מהשדינהו לטהרותה בהכני).

דף ז

הולכה לבית דין

נהלכו תנא קמא ור' יהודה באופן הולכת אשה סוטה לבית דין הגדיל שבירושלים לאחר קינוי וסתורה. **لتנא קמא**, בעלה מוליכה תחוללה לבית דין שבעירו ומגידי להם שקינה בה ונסתורה ועכשו הווא וזכה להוליכה לירושלים כדי להש��תו, והן מוסרין לו שני תלמידי חכמים ללוותו, כדי לשמר עליו שלא יבא עלייה בדרך, עד שמעלה אותה בבית דין הגדיל שבירושלים. לר' יהודה, הבעל גאנן שלא יבא עלייה, ואין צריך למסור לו אנשים ללוותו ולשמור עליו.

♦ **ביאור דברי תנא קמא:** להחזה אמיגנא, יש ראייה ממה שאמר תנא קמא שמוסרין לו שני אנשים, להא אמר רב יהודה בשם רב, דזוקא בעיר מותר לאשה להתייחד עם שני אנשים, אבל בדרך בעינן שלישת, דהיישין שמא יצטרכך אחד מהן לנקבינו ובכע להתרחק לצניעותיו ויתיחד השני עמה ואפקה מוסרין לו שני אנשים, ולא בגין וכן אהה, דהיישין שמא יצטרכך הבעל או שליח בית דין לנקבינו.

ומהא דקנתני שמוסרין לו דזוקא שני תלמידי חכמים, יש ראייה לימירא אחרה אמר רב, דזוקא שני אנשים כשרים ואישלה כשהן בדרך מותירות להתייחד עם אשה אחת, אבל פרוצים אפילו עשרה אסורים וההיישין שכולם באים לעשיטה עמה עבריה ורק אין אחד מתביש מהכירוי, וכן הוה מעשה בעשרה אנשים שהזיציאו אשה איש מוחוץ לעיר במתה בחזקת שהיא מטה, וקלקלו עמה.

לפמקנא, אין ראייה ממונתני לשלני דין אלו, דהא דמוסרין לו דזוקא שני אנשים, היינו טעמא שאמ יבוא עלייה יהיו שני עדים להheid עליו ובכע דין הגהו ולא ישקו. והא דמוסרין לו דזוקא שני תלמידי חכמים, היינו טעמא שאמ יריצה הבעל לבוא עלייה ידענו הני עדים להתרחות בו ולומר לו שאמ יבוא עלייה שב לא היו חמים בזקן אותה, שאין חמים בזקן אלא אם כן האיש מנוקה מעין.

♦ **ביאור פלוגת תנא קמא ור' יהודה:** מן התורה מודה תנא קמא לר' יהודה שהבעל גאנן להזיך את אשתו ואין צריך למסור לו עדים, דלא היישין שמא יבוא עלייה בדרך.

(א) רב יהודה מדיפקרתא תירץ, דהא דתנן שבאו לה עדים שהיה טמא, אין הכוונה שבאו להheid על טומאה של סתרה ראשונה ושליה הובאה לבית המקדש לשותה, אלא העידו ולאחר שנותנה מנהחתה בכלי שרת זונת בזורה, ונמצא שאין המנחה ראייה ליקרא ודכין שנעשתה זונה ואתה שוב אין משקין אותה, אבל גם אינה יויצאה לחולין, דבשבעה שנונתנה בכלי שרת היה ראייה ליקדש וליקרא שהרי אין לה עדים כלל על טומאה של סתרה ראשונה.

ואף על פי שהוא פרחי כהונת מלויין אותה, מכל מקום אפשר שוננתה מפרחוי כהונת עצמן, או נמי אפשר שנונתנה לנכבה, והנינהה הפרחי כהונת והלכה זונתת, דעתו פרחי כהונת תלויים לה בכיפה של ראה שאלת שמט מידם.

(ב) רב פפא תירץ, דלעולם מיריע שבאו עדים להheid על טומאות סתרה ראשונה, אין הכי נמי דמעיקר הדין יויצאה מנהחתה לחולין ובלא פדיין, דלעולים נקטין כרב ששת שאם יש לה עדים אין חמיים בזקן אותה ונמצא שהוברר למפרע שלא היה ראייה ליבדק והו ליה הקדש בטעות. והוא דתנן שורפן את המנחה על בית הדשן, היינו מדרבנן, שהחששו חכמים שאין הכל בקיין בהלכות לידע שבשביל שהוא לה עדים לא היה ראייה ליקדש, והוא למיימר שמצויאין דבר שקידש בכלי שרת לחולין.

ולא דמי להא דתנן שאם נמצאו עדי סתרה זוממן אחר שקידשה מנהחתה בכלי שרת יויצאה מנהחתה לחולין ולא חישין שמא יאמרו מוציאין מכל שרת לחולין, דשאני עדים זוממן שיש להן קול והכל יודען שהקדישה טעות, מה שאין כן אם הוברר שהוא לה עדים, אין הכל יודען שבשביל שהוא לה עדים לא היה ראייה ליקדש, והוא למיימר שמצויאין מכל שרת לחולין.

♦ **למתקנת חגמרא יש ראייה לר' רב ששת מברייתא מפורשת,** דקאי על הפסוק "זאム לא נטמא האשה וטהורה היא וגתקה ונזרעה ורעה", ויליף מיניה דבשלשה אופנים לא אמרינן זונרעה ורעה, אף על פי שניצולות מימותה: א. כתיב 'טהורה היא' ושαι מיותר הדוח ליה למכתב אום לא נטמא גתקהו לאפוקי אם דוחה טמא אלא שניצולת ולא בדקה חמים מפני שהוא עדים בזקנתה, ב. כתיב 'טהורה' בויז' יתרא, לאפוקי אם ניצולות מפני שתולתה לה זונרעה זרעה, ג. כתיב 'טהורה היא', לאפוקי אשה שכבר היה קלוקה מפstrasם לכל ועד קודם שהש��הו וכבר הוא נושא ונותנת וմדרות ביה נשים הטעות לאור הלבנה, דבכחאי גוננא אין חמיים בזקן אותה, ומכל מקום לא אמרינן בה זונרעה ורעה.

ושמע מינה מברייתא כרב ששת, שאם היו עדים בזקנתה אין חמיים בזקן אותה. אלא דרב ששת יליף לה מהפסוק עעד אין בה, והברייתא יליף לה מהפסוק 'טהורה היא' ולא נחאל לבירתא יליף מהפסוק עעד אין בה, דההוא לא לפק סוטה מידריש אלא לסוטה ואתה بعد אחד כניל', ולית לה לברייתא הוא דאמר רב ששת שאין מקרה מידי פשוטו.

♦ מאיימין אותה, כשבמיינן אותה לפני בית דין הנ دول, מאיימין אותה בית דין שתודה אם נטמאה, על דרך שמיימין על העדים בדין נפשות וכמה ציראים ליהר שלא להקל בעני הריטה אם שלא כדי, מאייר. וכי לפתחה לה דרכים ליהודאתה, אומרים לה שלפעמים יארע לאשה שתכשלה בזה לאחד מכמה סיבות (שם), אי משום שתיתין יותר מಡאי, או מהמת ריבוי שחוק ושבועע עם בני אדם, וכן הילדות לפיעמים גורמת כן, או שכנים רעים שמצוים לפתחות בכך, וממילא ראוי שתודה אם נטמאה, ולא תשתה, כדי שלא תגרום לשמו הנ دول שנכתב בקדושה שימהה על המים.

ומאהר שאנו רוצים למנוע שלא ימזהה שם של הקב"ה על המים חנוך, אין מדברים כלל על לבה דברי תנומין שאם נזיהה היא לא תירא ותשתחה, אלא רק מאיימין עליה שאם נטמאה תודה ולא תשתח. אבל בשבאים לאיים עלייה שנית ותודה ולא תשתח אחר שכבר נמחקה המגילה, אז גם מאיימים לה להיפך ואומרים לה דברי תנומין, שאם ברור לה שהיא תורה תעמוד על בורייה ותשתח כדי להתרה לבעהה, ולא תירא מן המים ותאמור טמאה אני כשהיא באמת תורה ותוציא לעל עצמה ועל בניה, לפי שאין מים המרים דומין אלא להם יבש שמונח על בשער חי, שאם יש שם מכח הסם מחלחל ויורד, אבל אם אין שם מכח אינו מועל כלום.

ועוד מספרים לפניה דברי הגודה בדברים הכתובים בתורה, אודות צדיקים בדורות הראשוניים שהוו על החטא ולא בושו. וכן הנ הא דכתיב בספר איזוב "אשר חכמים יגידו ויהו על החטא ולא בעינם מאבותם", דרומו לראובן שהודה על מעשה בלחה ושבע על בן אמו והוציא משכובו של יעקב מהל בלהה והניט לאלה אה מאו, ויהודה שהודה על מעשה תמר, ובבלו על זה שברם מבואר בהמשך הפסוק, "לهم לבדים נתנה הארץ ולא עבר זר בתוכם" והיוינו שהודה ונכח לטלבות, וראובן נטל חלק תחילת בארי, עבר הירדן.

ואף על פי שאשה סוטה אינה ראיה שתאמר לפניה סיפוריו צדיקים אלו וכאליהם מודין אותן מושחת בית אביה אין ראיים לכך⁽³⁾, מכל מקום אומרים כן לפניה כדי שתודה על קלוקלה.

וזה שהודה יהודה על חטאו מצינו בהדי באקרא, כשהוזיצו תמר לשרפפה ושלחה לו החותמת והפתילום והמתה ושבכלה ממנה ערבות, יהודה ואמר "צדקה ממנין". וזה שהודה ראוובן על חטאוג, היה מסורת בידיהם, דכתיאמר יהודה "צדקה ממנין" עמד ראוובן ואמר "בלבלתי יצועי אבי". ואף על גב שאמר רב ששת דמי שהוא מופרט חטאוי לרבים הוא חציף ונראה שאינו בוש ונקל

ח. עפ"י רשי⁽⁴⁾, הצל גמairy פילס טומוליס לס דנריס צדרכן הצל מעולין וומס לן קר לטחות על פטלה, עד טלקן סדר מזוי טמולל מעמוד צנפילה הפלו הצל סיון כל כי משפטמה עמליס סס ומוקון לומה צלן מולס.

מוחילה יליiph ליה ר' יהודה בכל וחומר, ומה גדה שאסורה על בעלה בעונש כרת חמורה, מכל מקום בעלה נאמן שלא יבוא עליה ואין צורך להעמיד עדים עצמו, סוטה שאינה אסורה על בעלה אלא בלבד וכותיב לא יכול בעלה הראשון אשר שלחה ווי אחורי אשר הויטמאה לרבות סוטה שנטרה, לא כל שכן שהבעל נאמן עליה.

מיוחה הקשו חכמים על דרשה זו שתי פיריות; א. אדרבה סברא זו היא הנוגנת להחמיר בסוטה יותר מבגדה, דשאני נדה שהבעל נאמן, כיון שהוא שחי בא כרת חמורה עליו ואני בא עלייה, מה שאין כן סוטה שאינה אלא בלבד ואני חמורה עליון, לעולם חיישין שמא יבוא עלייה. ב. שאני נדה שהבעל נאמן עלייה, כיון שיש לה היתר ולכשתמה, לפיך אין יצור תוקפו, שモbetaה הוא לבוא עליה לאחר זמן, ראמר בסוטה שאין לה היתר אם תמצא טטהות ולבו רודף אהידה, לעולם חיישין שמא יבוא עלייה, וכן מצינו בפסק ודבר שהוא אסור לאדם יצורו רוף אחרין דכתיב "מים גנובים יומתקו"⁽⁵⁾.

מכה פיריכא זו⁽⁶⁾ חזר בו ר' יהודה מקל וחומר, והדר יליף לייה מקרא, דכתיב "זהביה איש את אשתו אל הכהן", שמע מינה דמן התורה מביא האיש את אשתו ולא חיישין שמא יבוא עלייה בדרך. ואף תנא קמא מודה לר' יהודה דמן התורה מביא האיש את אשתו ולא חיישין, אלא ס"ל דרבנן החשו שמא יבא עלייה בדרך, אך אמרו שמכורין לו שני תלמידי חכמים ללובנו. ור' יהודה סובר דاتفاق מדרבנן לא חיישין להבי.

סדר השקתת אשה סוטה
♦ **בית דין הגדול:** אין משקין לאשה סוטה אלא בירושלים אצל מקום המקדש, דכתיב "זהעמיד את האשה לפני ד".

וצריך להעלotta דוקא לבית דין הנ دول שבירושלים והיינו שנחרין של שביעים ואחדו שהיו יושבין בעוזה בלשכת הגזירות, ולא לאחד משני בתיהם דניין של צ"ג דיינים שהיו יושבים בהר הבית וא' פתח הר הבית וא' על פתח העוזה, דכתיב הכא "וועשה לה הכהן את כל התוורח הזאת", וכותיב בזקן ממרא "על פי התורה אשר יוריך", מה להלן אין אדם נחשב זקן ממרא אלא אם כן המרה דברי שנחרין של שביעים ואחדו וכותיב התם "יעשית על פי הדבר אשר יגידו לך מזון המקומ הזה או אשר יבחר ד", פ"י מקום מזון, והיינו לשכת הגזירות, אף כאן צריך להעלotta לנחרין של שביעים אחד.

ג. עין תומ' (ד"ה ומול) ליליא וזונה מלכינלא צהמלו מלילא 'סוטה צהן נט' קימיל וכו', לדמיהה למינו לו דילין צהן סימל למוקולא ילו מוקפו ולייש ממן צדכל לילס למ עכטיו מימתי, מיסו על וס' קיס ליטפל למיל דלעטלס ג' ימקפeo ילו עט למ אטטו טויל וגעלא כבל, אך סוטפו כלמה מלכת דכל דכל צהן סטקה נקרו למילס ג' וו' וו' למיטן מהן.

ד. כמו קתום (ד"ה מלא נט) דיס לומל לדוקו צפילcum ו' פטיש סקן יט קימל ליטקו פילcum, הצל צפילcum ליטקו נט סט סוטה ג' פילcum, לדקcum צדוכט נגילן דמילא נט ליטקי עטילס קלס וממפה מינס נט מעילס פמולה, וכל סטילס פילcum למילא, עטילס נט.

♦ שער ניקנור: מיליכין אותה דרך עוזרת נשים עד שמנועין לשער ניקנור והוא שער העליון שבמזהה שבין עורת ישראל לעורת נשים. הטעם שימושה אותה בשער ניקנור, דכתיב "וחעמיד הכהן את האשה לפני ד", אלא שאצער לחשוקה לפני היכל, וכן שאין משקין את הסותה בתוך העוזרה ממש, משקין אותה בשער ניקנור ולא נתקרש עובי הלל השער בקדושת העורה, ומכל מקום הוא נהשכ' לפני ד', שהוא הפתח שברך בינה ויציאה לכל בא עורה.

וכן מצויר ביום טהרתנו, שצורך ליתן מודם האשם על בohn ידו ונגלו, וכן שהוא מוחסן כפורים אינו יכול ליכנס לעורה, אבל הכהן גם אינו יכול להוציא את הדם החוץ לעורה שאו היה הדם נפסק ביזוא, וכך מעמידין אותו בתוך שער ניקנור שלא נתקדש בקדושת עורה, והמציער מכנים ידו לתוך חלל העוזרה ובאה במקצת שראחרמןא, והכהן נותן את הדם על בohn ידו.

והוא הדין כל אלו שצרכיהם להביא קרבן אבל אין יכולים ליכנס בעורה ומפני שהן מהוסרות כפרה, כגון يولדות וזבינה וובות, מעמידים אותם בתוך שער ניקנור, דנקטינן שאין קרבנו של אדם קרב אלא אם כן הוא עומד על גביו, וכתייב תשמור להקריב ליה במוועדה, מכאן שמצויה על האדם שעמדו וישמרו על קרבנו.

♦ שני פוטות: אין משקין שתי סוטות כאחת^(ט), דכתיב "זהביך אותה הכהן" (עי' רשי' גליון הש"ס), משמעו אותה לבדה. מידו נחלקו תנא קמא ור' יהודה בדיון זה:

תנא קמא סבר בר' שמעוןDDRיש בכל מקום טעמאDKרא (ודס' לאפשר לקבוע דיני התורה לפי מה דפרשין טעם הדיין, וכל היכא שלא שיך הטעם אין הדין נהוג), ומפרש הטעם שאינו משקין ב' סוטות כאחת, דחיישין שמא אחת מהן תעמוד על בורייה ולא תודה לומר טמאה אני, וחברתיה שהיא טמאה רואה את זו ושאינה מודה וסבלת את בושתה, אף להבה מתגבר עליה לעשות כמו זו ואינה מודה, ולפי זה היכא דליך למשיח לך, כגון אשה שאנו רואים בה שהיא רותת מאיות המים ומכל מקום אינה מודה, מותר להשkontה אצל אשה אחרת וזהו אכן חזון רבנן. אבל ר' יהודה לא DRISH טעמאDKרא^(ט), וכך סבר דף קשיה רותת ואין להבה נס בה, מכל מקום גזירות הכתוב הוא שאין משקין עמה אחרת.

אםنم אף לתנא קמא אין משקין שתי סוטות כאחת אלא אם כן משקין כל אחת מהן על ידי בהן אחר, אבל מודה תנא קמא שאין להשkontה שתיהן על ידי בהן אחד, לפי שאין עושים מצות

ט. פ"י צלע עממי ספיקן געולה גנטה לאפקטונג, ק"ג על פ"י צלען צומות מלסת (עמ' לד' ס' לא משקין ע"ש).

י. פ"י ק"ג סטול מודע לדילען טעמל דקלען, מל' מקום כל פילם דילען רמניג סוס דין מומלען, לג' מגטעל מיליא מידי מסות טעמל דקלען, ק"ג מלען דלען פילג מהממל (לעט' ג' יומל דג' מג').

בדבך, מכל מקום הודה יהודה כדי שלא תשרוף תמר, וראובן הודה כדי שלא יהו שאר אהיו נחshedין.

ודבר זה שהודה ראובן אחר הודהתו של יהודה, מרווח בפסק, דכתיב "יהו ראובן ואל מוות" וגנו, וכתייב אחר כך "זואת ליהודה" וגנו' ואין לך בברכת כל השבטים שהפקת מטהלה בתבכת 'זואת' חי' מביהודה, ופירש ר' שמואל בר נחמני בשם ר' יוחנן, כי כל אותן שנים שהוא ישראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגולין בארון ושחו איבריו מתפרקן ומתגלגלן בארכונו, מפני שנייה את עצמו בערכונו של בנייון ואמר זחטאי לך כל הגימות והינו אפילו לעילם הבא, ואע"פ אמר זה על התנאי והלא קיים התנאי שהחויר את בנימן, מיט' נהוי של חכם אפילו על תנאי הוא בא' ועצמות כל השבטים היה שלדן קיימות. לך' עמד משה ובקש רהמים על יהודה, ואמר לפני הקב"ה, רבינו של עולם, מי גרט לרואובן שהודה, הלא יהודה גרם כנ"ל, ועכשו' ייחי' ראובן ושלחו קיימת כאיל' הוא ח' וגנו', וזאת ליהודה שאיבריו מתגלגלן. המשיך משה והתפלל "שמע ד' קול יהודה", ומיד חזרו איבריו של יהודה למקום שניתקעו מהם, אבל עדין לא העלווה למיתיבתא דركיעא. המשיך משה והתפלל "יזאל עמו טוביאנור", והוא העלווה ליהודה למיתיבתא דרכיעא, אבל עדין לא היה יודע לישא וליתן בשמעיתא עם שאר היהודים. המשיך משה והתפלל "ידיו רב לו", ואו כבר ידע יהודה לישא וליתן, אבל לא היה זוכה לומר דבר המתבל אליבא דהילכתא, עד שהתפלל משה "זעיר מצרי תהיה".

♦ אם הודהה ואמרה ממשה אני, ויצאת מבעהה بلا כתובה (אבל אינה נהרגת מאחר שלא התרה בה עדין בשעת מעשה).

- **במקום שכותבין כתובה**, תלוי בפלוגתא דתנאי ודפלי נילא מהה בשתרא, דר' יוסף סבר כתובת שובר על כתובהה זניתו והסדרוי ונונתת ביד בעלה ושיה בא' ביד לאדיה שלא תבענו לאחר זננו, ור' יהודה סבר אין כתובין שובר אלא וקרען את הכתובה ואמ' כתוב לו שובר נמציא הכלע צריך לשומר שובר לעילם מן העכברים. **במקום שאין כתובין כתובה** ואלא סובני על תנאי בית דין שתקנו לבתולו מואתים ולאלמנהמנה וכשנורשה מוציאה גיטה ונובה בה, וכשנתאלמנה מביאה עי' מיתה ונובה, לבול עלים כתובת שובר על כתובהה ונונתת ביד בעלה.

דף ח'

♦ חולכה לעוזרת: אם אמרה טהורה אני, מעליין אותה לשער ניקנור. ואף שיזשבת כבר בלשכת הגנות שהוא ליד העוזרת, מוציאין ומורידין אותה מכל דור הבית, ושוב מעילין לה דרך שער מזורה ושער החיצון שבנכסיין לדור הבית ומוסמ' לשער ניקנור. וועשין כן כדי לינעה ותדאג מן המים וטמא תודה על דורי ה�建ראה בצרחה.

וכן מצינו בעדים שמעמידים עדות נפשות, דכשבודקון אותן מסיעין אותן מפינה לפינה ומילשכה ללשכה, כדי שתטרוף דעתן עליון ויוזרו בהן.

וביזואיה ליפקל סבירא לדהו שאין אשה נמקלת ערוםה, שאני סוטה דמצואה לבישת ואפלו אם היא טהורתן כדי שיראו כל הנשים וילמדו להיות צנועות ולא להביא עצמן לידי חשד, כדכתיב "ונזרו כל הנשים ולא תעשינה כזומתכנה" זהתינה אם טמאה הא הרי תמות והו מיתה יסור לאחרות, אבל אם טהורת היא אין לאחרות שם יסור אלא על ידי שביעין אותה, מה שאין כן אשה היוצאה ליפקל אין לך יסור גדול מזה לאחרות ושריר נהרגת, ואין צורך לבישת בהסתמך בגדית.

אין להקשות מכל מקום יסקלוח ערומה כדי ליפרין לאחרות טפי בשיראו מיתה גומ בושתה, דאמר רב נחמן שצරיך לברור לאדם מיתה יפה, דכתיב ואבת לרעך כמוך, וכטבר רבן דיויתר נוח לה ליפקל בשלבושה בגדייה ואעפ' דעל ידי המשך צערה ואינה ממהרת למשה מליחסקל ערום ותתובה, כי בזונותה הן שנואים לאדם יותר מצער הגוף. ור' יהודה דסבירה ליה שסקלין אותה ערומה, לעולם סובר גם כן כרב נחמן שצראיך לברור לאדם מיתה יפה, אלא כסבר דיויתר נוח לה ליחסקל ערומה ואף שתתובה על ידי זה כדי שלא ימשך צערה, מליחסקן עם בגדייה וממשך צערה, כי צער הגוף שנואה על האדם יותר מבזין.

היוצאה מזה; דברשה היוצאה ליפקל לכלי עולם לא שייך החש הרהור וכינו שיזאצא ליהרין, וגם אין צורך לבישת דמייתה הי יסור לאחרות, ולא פליגי אלא מה היא מיתה יפה, לרבען נוח לה ליחסקל כשהיא לבושה, ולר' יהודה נוח לה ליחסקל ערומה, ובוטחה לכלי עולם יש צורך לבישת ושם טהורת היא ורק ע"י שתתובה יסרו כל הנשים, אלא דר' יהודה החושש להרהור ורבען לא היישי להרהור.

מנוגין אותן; מלבד מה שמנוגין את לבה ומתרין קליעת שערה, מוסיפין לנולח, שאם היהת מתכלה בגדים לבנים מכין אותה בגדים שחורים. ואם בגדים שחורים נאים לה, מכין אותה בגדים מכוערים.

ואם היו עליה תכשיטי זהב וקטליאות או נזומים וטבעות, מעבירין גם אותם ממנה כדי לנולח. דסלקא דעתך אמרニア להופך, דכיוון שהיא ערומה עד לבה וראשה פרוע, هي לה בזון יותר אם יגיה תכשיטה עלייה, שכן דרך בני אדם להתולץ באדם ערום ומגעלים ברגלו ואמורים עליו אדם מופשט ערום ונועל מנעלים, קמשמע לנו דמל מוקם יהיו לה התכשיטין לנו ואעפ' שמתולצים ממנה ולכך צורך להסiron.

חבל מצרי; אחר שהכהן מושך בגדייה ומגלה את לבה, מביא חבל המצרי וקושירו לה למעלת מודדייה.

ומסיק הגמורא, דעיקר טעם קשיית חבל הוא שלא יושמו בגדייה מעלית, ולצורך זה באמת הוי בסגנון בצלצל קטן, אלא דכתהילה ראוי להביא חבל המצרי דזוקא, מדח כננד מדה, שהוא נהגה עצמה בצלצל נאה כדי להתנאות לפניו, לך חוגרין אותה

הבילות חבילות ושנאה כמו שהוא עלי למשאי ומחר לפLIK משאו. וכן אין מתרין שני מצורעין ובניתה שמן ודם האשם על תנך אונם ועל בohn זם ורגלון על ידי כהן אחד, ואין אדון אחד רוצע אוניהם של שני עבדיו באחת ובכית דין אחד, ואין עופרין שתי עגלות באחת ולי בית דין אחד, לפי שאין עושים מיצות חבילות חבילות.

מגלה אותה; קודם שימושין אותה, אוחז הכהן⁽⁸⁾ בגדיה ובכית הצעיר שלחו, ומושכם מעליה, ואם נקרעו על ידי זה אינו חושש, ואפלו אם נפרמו ולקרים הרבעה גם כן אינו חושש, וכן מושך את בגדייה מעליה עד שמגלה את לבה, וגם סותר את קליעת שערת. וילפינן לייה מדכתיב "ופרע את ראש האשח" פרע הוא לשון גלילי, והוא מצי למיכתיב זפרע את הראש, ומדכתיב רראש האשח' שמע מינה תרתין, שצראיך לנולות את גופה וכי את לבה, וגם מרבה בגוליה על ידי סותר קליעת שער הראש.

אם גם היה לבה נאה, סובר ר' יהודה שאין הכהן מגלה, וכן אם היה שערה נאה אין הכהן סותר קליעת, דחויש ר' יהודה שלא יתנו הרואין את לבם בה ויבאו לידי הרהור⁽⁹⁾. אבל רבנן סבירה להו דאך אם לבה נאה מגלהו, אף אם שערה נאה סותר קליעת, דחכמים אינם חוששין להרהור.

- מקשה בغمרא סתירה ר' יהודה לר' יהודה ורבנן לרבען, דבאדם היוצא ליחסקל סובר ר' יהודה בין איש ובין אשה סוקליין אותם כשהן ערומות, אלא שאיש מכיסין אותם בחתיכת בגד רק מלפניו ואשה מכיסין אותה בשתי חתיכות אחת מלפניה ואחת מלאריה מפני שכלה ערוה ושבית הבושת נראת מני צדוקין, ורבנן סבירה להו דזוקא איש נסקל ערום ואין אשה נסקל ערומה; אלמא דר' יהודה איןנו חושש להרהור, ורבנן חוששין להרהור.

ומתרין רבח אליבא דר' יהודה, דלעולם חושש ר' יהודה להרהור, ושאני אשה היוצאה מוציאין אותה להרינה, ולא היישין לעשות עמה עבירה שהרי יתגרה יצרם בנשים אהירות, דאמר רבא שאם יראו את זו ערומה יתגרה יצרם בנשים אהירות, ושיש מפורת בידו מרבותיו שאין יוצר הרע שולט אלא במה שעיניו רואות. אבל בסוטה אייכא למאיח להרהור, דשמא תמצא טהורת ולא יבדקה המים, ופרקוי כהונה שראו אותה ערומה יתגנו בה ויהו רודפים אחריה כל ימייה.

ורבא מתרין אליבא דרבנן, דלעולם לא היישי רבנן להרהור ולא בסוטה ולא באשה היוצאה ליחסקל, והוא דסברי בסוטה שמנוגין את לבה

יא. כמו תום' (ל"ה וכלה) נכס טוקפן, טאלקניטס מומייס גולות, וכל מי שיעלה גולו, הפלילו כפן גולג יולח וועמג נסנלא.

יב. וזה על גג לגווים סכמונה סול' זעיר נגוטה מה נטה ולטמול טעללה, מלל מוקס יש כפ' מילכים מעוקי מותם צפ' ואל מעתה סטמאל' סינס דנטה, נטן סכל' טומפטען לאילאו (טפ' ד"ה לא פ"ה).

פניהם (פי' מזיא פנאי ליפרע ממנה, ובכיוול הוא פונה מכל עסוקו ועוסק בה), דכתיב "זענן נאוף שמרה נשף לאמר לא תשורי עין" וככלומר שהנאה מותת ללילה ואמר שא לא יראה עין את מעשייהם, ומוטסים הפסוק "ומסתר פניהם ישים". דבר אחר, היא עשתה וחטאה בסתר, המקום פירסמה בಗלויל, שנאמר "תכסה שנאה במשאון" (פי' שמכסה דבר שנאה שני למקומות ועשה אותו בחישוק), תגללה רעתו בקהל". (יד) ביריך התיחילה בעבריה תחילת ואחר כך הבטן, לפיכך כשהחכהן מקלל אותה, הוא מקלל תחילת על הירך ואחר כך על הבטן, כדכתיב "בתת ד' את ירכך נופלת ואת בטנק צבחה".

אמנם הימים אינם בודקים את גופה כסדר הוה, אלא כדרך שנכנים בנופה, דתיחילה נכנסים במעיה ומקללות אותה, ואחר כך נופלות לירך, כדכתיב "צבחה בטנה ונפלת ואת בטנק טעמא מצינו", לאחר שהחכחן מקלל אותה ירכך נופלת ואת בטנק צבחה' (בג"ל), הוא חזר ומודיע לה שהעונש בפועל יהיה להיפך, כדכתיב "ובאו הימים המאררים האלה במעך לצבות בטן ולנפיל ירך", והטעם שמודיע לה בן מתחלה, הוא כדי שלא להוציאו לעז עלי מימים המאררים ושיאמרו לא עשו הימים כסדר הקלה והין פורענות זו על ידה.

♦ **דין ארבע מיתות:** כמו שמודדין לאדם ונפרעים ממנו דוגמת העבריה שעשתה, על דרך זה אם נתחייב אדם באחד מיתות בית דין בזמנם הזה שאין לנו בית דין להמיתו, מודדין לו מן השמים במדה שנתחייב והוא מת בדוגמת אותה מיתה.

וכן אמר רב יוסף, דמיום שהרב בית המקדש אף על פי שבטלחה סנהדרין, דין ארבע מיתות לא בתלו,ומי שנתחייב באחד מארכבע מיתות מעוניישין לו מן השמים דוגמת אותה מיתה. כגון מני שנתחייב סקללה, או נופל מן הנג' והומייא דסקליה שהיה אחד מן העדים והחף את הנפל מביתו בגבה כי' קומו או חייה דורשתו וזהו שאר שדורשו בצפרינוי ואח"כ מפללו לאירין, גם זה דומה לנפלן. מי שנתחייב שריפה, או נופל בדליקה, או נחש מכישו והארם שורפו. מי שנתחייב הריגה והרג הוא סייף, או נמסר למלכות ומיתת מלכות הוא שמתהין את ראשו בסיף, או ליסטיין באין עליו ומתיין את ראשו. מי שנתחייב חניתה, או טובע בנחר, או מות במרוגני ושהוא חול' בגרונו שהונקת את האדם ומתה.

♦ **מקור למדה בנגד מדזה:** הא דאמרין כי במדה שעדים מודדין בה מודדין לו, יליף רבבי ברבריota משלשה פסוקים: (א) כתיב "בפסאפה בשלהה תריבנה", כלומר, שם אחד מן האומות החטאה, או כשאתה משולחה לאבדון, תריבנה בתוך אתה פאה עצמה שחטאה. (ב) אמן מפסק זה ליכא למליף ושמוניישין מדה בגדה, מההן אלא לעבריה גודלה, מדנקת לשון 'סאה' שהוא מודה גודלה, רק' יליף עוד מדכתיב "בי כל פאונ סואן ברעיש", לרבות אף تركב וכי' חזי'ת, כי' סאה היא זו קבין, ותפרק היינו תרי' קב, פי' ג' קבין' וחזי'ת רקוב' וכי' חזי'ת קב וחייב קב, רובע והקב' וחזי'ת רובע, תומן ועכלה משקלות קטנים הן. (ג) ועוד מוסף, דאף כל פרוטה ופרוטה מצטרפת

בחבל המצרי שהוא דבר גס וכווי. אבל כיוון דעיקר טעם הבאתי חבל הוא משום שמיטת בגדים, לך' היכא דליך חבל המצרי ואיכא צלצול, לא מהדרין יותר מדא ביתר חבל (על' תוד'ה תניא).

♦ **שנינו במתניתין:** "כל הרוצה לראות השקאת הסוטה באראות, חוץ מעבדיה ושפחותיה", דהיינו שנאם תורה אותן תהא לבה גס בה וכשאדם רואה בני ביתו דעתו מתגברת עליו, וממילא לא תראה ולא תזהה, ואני מנכשן שתזהה ולא ימזהה שם הקודש על החמיים. מיהו פלוני אבי ורבא בהא דתנן 'כל הרוצה לראות' אם קאי אף על אנשים או לא:

לאבוי דוקא נשים מותירות לראותה, כדתנן בסוף מתניתין "ובל הנשים מותירות לראותה שנאמר ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזומתנה", והוא דתנן 'כל הרוצה לראות' צריך לאוקמי בנים דока ולפי' צ"ל הדא דסובר ר' יהודה לעיל שאין מגן את להב מושם הרהרה, היינו ריק משום פרוח כהונה שנמצאים או בחכירה בעורה, אבל שאורנים בלוא' היכי אפורין לראות השקאתה.

לרבא אף אנשים מותרים לראות, כדתנן 'כל הרוצה לראות השקאת סוטה בא לראות', אלא נשים חייבות לראות כדי שיאשרו, מה שאין כן אנשים אינם חייבים, אלא מותרים לראות.

דף ח – ט:

מודה בנגד מדזה

♦ **במודה שעדים מודד בה ואת הנחננה, הון לטוב הון לרעהו,** באotta מדזה מודדין לו מן השמים ליתן לו שכר או עונש.

ומבוואר במתניתין וביבריאתא כמה דוגמאות שנפרעים מין הפטחה מודה בנגד מדזה: (א) היא גلتה את עצמה ועמדו על פרחה ביתה ליראות לו ולנאפק ולפטחו לעבריה, לפיכך מגילן אותה, שהחכחן מעמידה על שער נקנור ומראה קלונה לכל. (ב) היא פרסה סודרין נאיין על ראשה בנגד הנאה, לפיכך גוטל הכהן את הצעיף מעל הראש ומניהו על הארץ תחת רגליה. (ג) היא קשטה את עצמה לדבר עבריה, לפיכך צוחה התורה לנולחה על ידי הסרת בגדיה. (ד) היא קלעה לו את שערה, לפיכך הכהן סותר את שערה. (ה) היא קשטה לו פניה, לפיכך פניה מורייקות וכדתני ל�פן שאינה מספקת לשותה עד שפניה מורייקות ועיניה בולטות. (ו) היא כלהה לו עיניה, לפיכך עיניה בולטות. (ז) היא רמזה לו באצבע לבוא אצלה, לפיכך ציפורניה נושרות. (ח) היא גרה עצמה בצלול נאה להחננות בפנוי, לפיכך החכחן מביא חבל המצרי וקשר לה למעללה מודדיה. (ט) היא פשטה לו את ירכיה, לפיכך ירכיה נופלת. (י) היא קיבלו על כריסה, לפיכך בטענה צבה. (יא) היא האכילתו מעודי עולם, לפיכך מביאה קרben של כמה שעורים שהוא מאכל בהמות. (יב) היא השתקהו יין משובח בכוכחות משובחים, לפיכך כהן משקה לה מים המרים בכום של חרם ושהיא פחודה ומוניה שכוכחות. (יג) היא עשתה וחטאה בסתר, לפיכך הקב"ה שנקרא יושב בסתר עליון' שם בה

ושםתוון לו עד שתתמלא סאותו ואו הוא נאבד לגמורי מן העולם, אבל בני האומה עצמה לעולם נפרעים מהן אף קודם שתתמלא סאותם, ורק אינם מדרדים לגמורי מן העולם.

- אמר ר' יוליפ' הא אמר רב חיננא בר פפא ולפי הוה אמינא, וכי על האומות עצטם(^{טו}) ממקום אחר, דכתיב "כי אין ד' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם", ומפרש דתහילת הפסוק קאי על אומות העולם, וכאמר 'אנני ד' לא הוכית לאומה ושניתיה בה', כי הקב"ה ממתן עד שתתמלא סאותם ואו נפרע מהם לגמורי ומאבדם מן העולם, וסיפא דקרא קאי על עם ישראל, וכאמר 'זאתםبني יעקב לא כליתם' ומפני שהקב"ה נפרע מהם מאד ואני ממתן עד שתתמלא סאותם, והיינו בדבריך "חצוי אבלה בם", לרמו כי חצוי יהיו כלין והן אין כלין.

- רב המנוגנא דרש כען דברי רב חיננא בר פפא הנ"ל, שאין הקדוש ברוך הוא נפרע מ אדם רישע עד שתתמלא סאותו, שנאמר "במלאות שפכו יציר לו", כלומר אחר שתתמלא כל רצונו אז תבאונו צרה.

- אגב דברי רב חיננא בר פפא הנ"ל, מביא הגמורא דרישא אחרת בשומו, על הפסוק "רננו צדיקים בד' לישראל נאה תהלה", אל תקרי 'נאה תהלה', אלא 'נאה תהלה', נה הינו בתים, כמו רשות השכיניות והללו ד' על עפיק נזה בתים שבונה, וכי על משה רבינו ודוד המלך, שלא שלטו שונאיםיהם להיות נהנים ממעשה יديיהם. דור המלך, דכתיב "טבחו בארץ שעירה", ומייר בעיר שנבה דוד, וכשבאו שניים בימי צדקהו טבעו להות השערים שהו עשיים משל נחותת או הוב, כדי שלא ישאום איברים, אבל שאר דבריהם שהיו עשוים משל עץ לא היה צורך שיטבעו בארי, מפני שהאבאים לא היו נושאים אותן. משה רבינו, שניגנו דבשנבה בית מקדש ראשון גננו אהיל מועד עם קרשיו וקרשו ובריחיו ועמודיו ואדרוי, ובבא ר' חפדא בשם אבמי שניגנו תחת מחלות של היכל ואלמא שניגנו מעשה ד' של משה ולא שלטו בהם השנאים.

* כל הגנות עניינו במה שאינו שלו, הוא גנונש, כי לא זו בלבד דמה שומבקש אין גנותין לו, אלא אף מה שבידו נוטלין הימנו. ובביא הגמורא כמה דוגמאות לזה:

פטוחה, נתנה עניינה למי שאינו ראוי לה, לפיכך מה שביקשה לא ניתנת לה, ואשרה לבועל אפילו אחר שנתאלמנה או נתרגשה מבעל הרשות, ואף מה שבידקה נטלוהו ממנה ושם תשחה מים המאררים - תמות, ואם תודה שנטמאה - נסarra לבעליה והופסידה בתובתהן.

נחש הקדרמוני, נתן עניינו במה שאינו ראוי לו ונתנתן עניין בחזה ובא עלייה, לפיכך, מה שביקש לא נתנו לו, ואף מה שבידו [קומה וקופה]

טו. כן מפואר צחותפות (ד"ה ט' סלמי), וכמזו לגס על למימר קוס מי' למפלך כמו שקסקו לעל מסה לדרכ' ג' טעם פולימת נמיין ומול דמיינין לי' מלוי, לסמס מוכח ט'ין כלומות נטולדיס לממי' צפעס קלטצון. מיטו לפ"י קפקה, לטטימם צב' קיננו נר פפ' מסקקן מכמ' כי קוטיזט, קאוי על סמלך צל' קומומ, קאיל צל' מימילר הן להאות כי, מדקמארה לממי' זומקס צי' יעקב' מסמע דקמי' על כל צי' יעקב' וכטומס צל' מילס מייל, ומה ימכן על צי' קוטיום מסק' דרכט ומסק' דמייני, ו'ע.

לחשבון גדול וואעיג'פ' שלא נפרקנו ממנה כלל בפעם ראשונה ושנית, מ"מ לא יותר עיליהם אלא מצפן לו אותן לחשבון, מוכתבי "אחת לאחת לנמציא השבון".

ואף השთא דילפין דאפיילו פרוטה לפרטה מצטרפת לחשבון גדול, לא שמעין מזה אלא שנפרעים אף על חטא קטן ביותר ועי' שמצוין אותו לחשבו, אבל עדיין לא ידען שהו באוף של מודה בוגד מודה, לכן איצטראיך קרא כי כל סואן סואן בריעש' לאשמעין שהפרעון הוא מעין החטא. אבל כוין דילפין מפסוק זה שמודדין מודה בוגד מודה אפיילו על משקלות קטנים, تو לא בעין 'באסאה בשלחה תריבנה' לאשמעין ומהד' על עכירות גדלות זהה כלו, אבל כוין איזטראיך ליה לאשמעין עניין אחר באוף פרעון של רשיים:

לההוה אמיינא, אשמעין קרא הא דאמר רב חיננא בר פפא, שאין הקב"ה נפרע מאחד מאותה העולם עד שעת שליחות ומן העילם, ככלומר שאין הקב"ה מעניש האומה מידי אחר שחוותים. אלא ממתן עד שתתמלאapatם, כדי שיתהיבבו כליה בשבייל ריבוי החטא ויאבדו לגמורי מן העולם; ע"רשי' ומאיריו.

מייהו מוקשה הגמורא על זה מה א דאמר רבא, דליך נזכר שלוש פעמים תיבת 'סום' בחלומו של שר המשקים, לרמו על שלש כסות של פורענות שערת הקב"ה להשכות למצרים: א. כום של פורענות ששטו המצרים בימי משה, ב. כום של פורענות ששטו בימי פְּרָעָה נִכְּה, וכשבא נבוכדנצר מלך בכל והכה את ארץ מצרים, ג. כום של פורענות שערת המצרים לשותות עם חברותיה וההיינו שאר אומות העולם לימות המשיח; אלמא שלא נטרדה מצרים לגמורי בכום פורענות ראשונה.

ואון לומר דלעולם נאבדו מצרים הראשונים לגמורי מן העולם בכום ראשון של פורענות, ואלו כסות אחרות מיררי באומות אחרות שנתיישבו בארץ מצרים, דהא בחדייא מצינו בבריתא, שהמצרים ש居שבים הום במצרים הן מבני בניהם של מצרים הראשונים ולא מבני שאור אומות שהתיישבו במצרים. דהא תנוי רבינו יהודה, שהיה לו חבר מולטידי רבבי עקיבא ושבו מגניין, שהיה גור מצרי, ואמר פעם מגניין על עצמו, שהוא היה מצרי ראשון ונשא מצריות ראשונה ואחר שנתנייה, והבן שנולד להם (שהוא מצרי שני עתיד הוא ליהך לו מצרית שנייה לאשה, כדי שיהא בן בנו מצרי שליש'י^{טז}) והוא מותר לבא בקהל ישראל; אלמא עדיין מצרים הם, דאילו שאר אומות מותרין לבא בקהל מיד^{טז}.

למסקנא, חci איתמר הא אמר רב חיננא בר פפא, שאין הקב"ה נפרע מן המלך ושל אומות העולם עד שעת שליחות מן העולם

טז. מושlein קן קס מטילה ה' מ' ג'ו למגילה לתקונגה, קיס קן ג'וי מ' ג'וי אלס, דילפין ג'ם' ג'מו' זג'מו' קdotzin מפאפוק' צ'ים' ה' מל'ו' לאס', כל' מהר פטולן.

טז. וזה מולך על ק' דהמראין גמאלת נכלות (ק' ג'י) סכוניות וסמלים מומלין נכו נכו נכו כתימג'יו, שכך עלה ממלאך וצ'לן ה' מ' כל סלומות.

בממנו שלblk ולשם כך החקל את ישראל, ולבסוף נחרג במדין שהליך ליטול שבד על כדי אף שנפל מישראל בעצמתו. (ד) דואג (וזה אביר הרים וגודל שבתלמידים אצל שאל, ונtube עני בו ונתקנא בו, וכך אמר לשאול על דוד שהוא בן דבר ואיש תואר ומראה פנים כלבה, נתכוון לשם לשון הרע כדי שיתקנא שאול בדוד, ולבסוף מת דואג בחזי ימיון. (ה) אהיתופל נתן עניינו במלוכה, שראה אש ויצה מאותו וכוסבר שר הוא רמו שעטיד מלך, ולבסוף אף מה שבידו גטלו הומנו, שמת בחזי ימיון. (ו) גזהוי ומשמו של אלישע, נתן עניינו במומו של נעם, ונגעש שנצטרכו. (ז) אבשלום נתן עניינו במלכותו השוננית, ולבסוף מת באמצע מוירתו. (ח) אדוניהו נתן עניינו באכיש של דוד אביו ומרד בו, ולבסוף מת באמצע מוירתו. (ט) עוזיהו נתן עניינו בכהונה, ונגעש שורה צרעת במצחו. (י) המן הרשע נתן עניינו במרדי ובישראל, ואף מה שבידו ניטלה הימנו ומהרנו).

[פוגיא דשמושון הגיבור יתבאר בעז"ה בגלוון הבא]

גטלו מהו ממןנו. ומוסף הගמורא דברים נוספים שניטלו ממןנו על דרך זה וכי ממה שנתקל נחש לנו למדין מה שהיה צדיק להיות לו אלמלא נתקלנו. א. אמר הכב"ה, אני אמרתי יהא מלך על כל בהמה וחיה ושליך עשו והקב"ה ערום מכל חיות ובהמות, ובעשיין ארור הוא מכל בהמה ומכל חיות השדה. ב. אני אמרתי שיהא מוחלך בקופה זקופה, בעשיין על גחונו לך. ג. אני אמרתי יהא מאכלו מאכל אדם, בעשיין עפרiac. ד. הוא אמר אהרג את אדם ואשה את הוה, בעשיין איבת אשית ביןו ובין האשאה, ובין זרעו ובין זרעה.

וכן מצינו עוד י' דוגמאות לזה: (א) קין שנלדה עמו תאומה אחת, עם הבל אחיו נולדו שני חיי תאומות, וכן נתן עניינו בתאומה יתרה שנולדה עם הבל. (ב) קירה נתן עניינו על הכהונה, ניטלה ממנו אף מה שבידו, שנבלע באדמה). (ג) בלעם נתן עניינו

אָ שְׁאָלוֹת וְתְשׁוּבוֹת לְחִזְרָה

דף ה' – ז'

א. קינה בה בעלה ונסתירה, ואחר כך מת בלא בניים (קדם שהשקה אותה), מתייבמות או לא? ולמה? אינה מתייבמת. א. לישנא קמא דרב יוסף, דכתיב 'זהלכה והיתה לאיש אחר', לאחר ולא ליבם. ב. לישנא תניינא דרב יוסף, רחמנא אמר ויוצא מביתו כדי שלא תסתור ביתה, והוא רמין מוצה על היבם ליבמה ותסתור ביתה. ג. לישנא בתרא דרב יוסף, מאחר שקראו החותוב 'אחר' להה שנושאה, לומר שאיןו בן זוג של ראשון, והוא לא צוותה תורה על היבם ליבמה. ד. רבא, קל וחומר, אם נאסרה [עי' סתייה ז] לבעה שהיא מותר לה, כ"ש שנאסרה עייז לאחיו שהיה אסור לה.

ב. באיזה ח' אופנים אין משקין לאשה אחר קינוי וסתירה, אלא אסורה על בעלה לעולם, ואם אשחת כהן היא אסורה לאכול בתרומה? א. אמרה 'טמאה אני לך' קודם שהשקהה (עי' בשניין העלה א'), ב. באו עדים והיעדו שנטמאה, ג. אינה רוצה לשחות [שיי אפשר לכפות אותה, אבל אסורה לבעה ואני אוכלת תרומה מספק], ד. בעלה אינו רוצה להשkontה, ה. בא עלייה בעלה בדרך.

ג. סוטה שיש לה עדים במדינת הים, האם בודקין אותה המים או לא? ומילן? לרבת שת אין המים בודקין, וכן מסקין מבריתא. רב ששთ יליקליה מדריכותיה והיא נטמאה ועוד אין בה, לאפוקי אם אייכא דידע בה. בבריתא יליקליה מדריכות זאם לא נטמאה האשה וטהורה היא, ולא שיש לה עדים במדינת הים.

ד. תנן זאלו אסורת מלאכל בתרומה וכו' ושבאו עדים שהוא טמאה; והא על כרחך מיירי מתניתין אחר שהשקהה ולא מותה ודאם קודם שהשקהה פשוטא שאסורה), ואם כן קשה דתיגלו מילתא למופרע לדסהדי שקרני נינוח? (רב יוסף) רב עמרם, מכאן ראייה לרבת שות שאמ לא מדריכות זאם לה עדים במודה' אין המים בודקין אונין לומר דלעולים בודקין אלא דוחות תוליה, דקסבר דליך' מהתנוונת והולכת]. לרוב יוסף, שמא זכות תוליה לה, ואתיא מתני' כרבנן, דקסבר לר' יוסף דלרבנן אינה מתנוונת והולכת.

ה. אשה שזונתה ומושקין לה מים המאררים, מי אמרין בה לפעמים זכות תוליה? ואם כן, לעניין מה היא תוליה? (רבנן, לר' שמעון) לרבי, זכות תוליה לעכב מיתתיה, אבל בינותים מיתנות והולכת, ולבסוף מותה באותה מיתה האמורה בסוטה. לר' רבנן, זכות תוליה לעכב מיתתיה, ואינה מותה באותה מיתה האמורה בסוטה. ופליג אמראי אליבא דרבנן; לר' יוסף, אף אינה מותנוונת והולכת, ולרב עמרם אליבא דרב שות מודי רבנן דמותנוונת והולכת. לר' שמעון, אין זכות תוליה כלל אלא מותה מיד.

ו. סוטה שיש לה עדים במדינת הים, האם בודקין אותה המים לר' שמעון? ולמה? (להח'א, למסקנה) להח' אמינה, בודקין אותה,adam לא כן אתה מוציא שם רע על הטהורות ששטו [שאומרים טאות היו אלא שיש להן עדים במדינת הים]. למסקנה, אין בודקין אותה, ולא חיישין להוצאה לעז, עדדים במדינת הים לא שכיהא.

וזלן שמנחותיהם נשרפות, האומרת טמאה אני ושבאו לה עדים שדייא טמאה; על איזה טומאה העידות ואמאי מינחתה נשרפת?

א. למ"ד סוטה שיש לה עדים במדינת הים מים בודקין אותה; י"ל שהעידו על סתרה ראשונה ושנתמה, ונמצא בשעה שניתנה מינחתה בכל שרת היי בת מיקדשא ומיקרא, והשתתא איפסלא מהקרבה ונשרפת. ב. לרוב שש תדאין מים בודקין אותה, י"ל העידו על סתרה ראשונה, אלא העידות שזינתה בעורה, ונמצא בשעה שניתנה בכל שרת היי בת מיקדשא ומיקרא והשתתא איפסלא. ג. עוד י"ל לרוב שש, דלעתם העידו על טומאה ראשונה, ומעיקר הדין היהו יוצאה לחולין נא' בא פירון דהוי הקדש בטשתה, ורק מדרבנן נשרפת, שלא יאמרו מוציאין דבר שקידש בכל שרת לחולין.

דף ז'

ה. לדעת רב: באיזה אופן מותרין ב' אנשים לחתה יחד עם אשה אחת, ובאיזה אופן בעין ג' אנשים, ובאיזה אופן אפילו עשרה אסורים?
ב' אנשים כשרים מותרים בעיר, ובדרך בעין שלשה אנשים, ובאנשים פרוצים אפילו עשרה אסור.

ט. האם יש ראייה לרב מהא דכתני במתניתין "מוסרין לו שני תלמידי חכמים" ולמה?
ליקא ראייה, דמוסרין לו שנים כי היכי דליהו עליה סחרוי, ובعين תלמידי חכמים כיון DIDUY לאתרווי ביתה.

י. מנא יליף ר' יהודה דמן התורה נאמן בעל להביא את אשתו; להחוה אמינה, ולמסקנא? ובמה פלייגו ר' יהודה וחכמים?
לחחוה"א יליף בקי' מנדחה שהיא בכרת ובעלה נאמן, כי' שסוטה שאינה אלא לאו. למסקנא יליף מוכתיב 'זהביה האיש את אשתו אל הכהן'. ומודים לו חכמים דמן התורה בעל נאמן, אבל אמרו חכמים מוסרין לו שני ת"ח שמא יבוא עליה בדרך.

יא. איזה חילוק יש באופן שמאיימין את הסיטה בין קודם מחיקת המגילה לאחר מחיקת המגילות?
קודם מחיקת אין מדברים לה דברי תנומין שאם נקייה היא לא תירא ותשתחה, ורק מאיניימין שתודה אם היא טמאה. אבל לאחר מחיקת המגילות גם מאיניימין אותה שם טהורה היא תשתח ולא תאמר מהמות פחד שהיא טמאה ותוציא לעו על עצמה ועל בניה).

יב. היכן מצינו יהודיה על חטא, והיכן מצינו יהודיה רואבן? ומה היה שכרכם?
יהודיה הודה כשהוציאו תמר לשרפיה ושלחה לו החותמת והפתילים והמטה, ברכתיו שאמור 'צדקה ממני'. ומסורת היהת בידי חז"ל שאו יהודיה גם רואבן. ובזכות זה זכה יהודיה למלכות, וראבן נטל חלק תחילת בארץ עבר הירדן.

יג. מאחר שאמר רב שששת 'חצוף עלי' מאן דמperfיט חמטאייה, למה יהודיה וראבן ברבים על חטאם?
יהודיה, כדי שלא תשרף תמר. רואבן, שלא יהיה שאר אחיו נחדרין.

יד. אם הודהה ואמרה טמאה אני מה הדין במקומות שכותביין כתובה, ומה הדין במקומות שאין כותביין כתובה?
במקום שכותביין כתובה; מחלוקת, לר' יוסי כותבת שובר [שהפסידה כתובה] ונותנת ביד בעלה, ולר' יהודה אין כותביין שובר [שלא יטרך בעלה לשומרו מן העבריים] אלא קורעין הכתובה. במקום שאין כותביין כתובה, לר' ע"ו כותבת שובר ונותנת ביד בעלה.

דף ח'

טו. מאחר שיושבת כבר בלשכת הגנות שהוא ליד העוראה, ומה קרני זעם אמרה טהורה אני מעליין אותה לשערי מזוחה?
דמסקין לה ומתחtiny לה כדי ליגעה ותdagג מן המים, שמא ע"ז תורה כשתראה בצרתה.

טג. למה משקין את המומחה בשער נקנו? ולמה מטהרין שם את המזרען? ולמה עומדין שם يولדות וזבונות כשמביין קנייהם?
סוטה, דכתיב 'זהעמיד הכהן את האשה לפנֵי ד' [ופתח זה קרי לפני ד' שב' ד' כנסה ויצאה לכל בא' עורה]. מצורע, שצורך ליתן על בohnן ידו ורגלו מדם האשם, ואי אפשר להכהן להוציאו הדם מפני שיפסל ביוועצא, ומctrע אסור ליכנס בעורה, لكن' עומד בשער נקנו [שלא נתקדש] ומוכניס בוון ידו זביבה מקעת שרא' רחמנא]. يولדות זבין וזבונות, שאסוריים ליכנס בעורה [מפני שנן מוחסנה כפירה], אבל בעין שיימדו על גבי קרבניהם בשעה שהוא קרב.

יז. באיזה ב' אופנים قول' עלמא מודים שאין משקין ב' סוטות כאחת, ולמה? ובאיזה אופן פלייגו תנא קמא ור' יהודה? ובמה פלייגו?
אסור לכ"ע: א. ב' סוטות ע"י כהן אחד, דין עושין מצות חבילות. ב. אשה שאינה רותחת אסור לכ"ע אפילו על ידי שני כהנים, דכתיב 'זהשביע' אותה הכהן, אותה בלבד. מחלוקת: ברותחת ע"י שני כהנים; לתנא קמא מותר, דעתן כר' שמעון דדריש טעמא דקרה שלא יהיה לבה גס בחבירתה והכא הא רותחת, ולר' יהודה אסור דלא דריש טעמא דקרה.

יה. למסקנת הגמורה, במאי פליגנו ר' יהודה ורבנן בסוטה נאה אם מגילן לבה ושערת? ובמאי פליגנו באשה היוצאה ליסקל? בסוטה, ר' יהודה חיש להרהור של פרחי כהונה דשמא תצא מביד' זכאית, ורבנן לא חישו להרהור. ביוצאה ליסקל, לכ"ע לא שיר חש הרהור כיון שנחרגת, ואין יצה"ר שולט אלא במה שעיניו רואות, ולא פליגנו אלא מהו מיתה יפה; לרבן בוין שנואה לאדם יותר מעטר הגוף [ולך נסכתת עם בגדיה], ולר' יהודה צער הגוף שנואה יותר מבזין [ולך נסכתת ערומה].

יט. למסקנת הגמורה, מה הטעם שהכהן מביא חבל מצרי וקשר לה למעלה מדדי? עיקר הטעם הוא כדי שלא יושמו בגדייה מעלייה, ולצורך זה הוי סגי בצלצול קטן, אלא דלבתיחילה ראוי להביא חבל המצרי משומם מודה בוגד מידה, שחרגרה עצמה בצלצול נאה כדי לדחותנות לפניו (עי' בשינוי, עפ"י תורת התניא).

כ. האם יש חילוק בין גברים לנשים לעניין ראיית השתקאת סוטה? (אבי, רבא) לאבבי, אנשים אסורים לראות ונשים מותרות. לרבא, אנשים מותרים, ונשים חייבות דברענן [ונוסרו כל הנשים וגורה].

דף ט'

כא. למסקנא, מה ילפין משלשה פסוקים אלו: א. בססתה בשלחה תריבנה, ב. כי כל סואן סואן ברעיש, ג. אחת לאחת למצוא חשבון? בססתה בשלחה תריבנה, הא דרב חיננא בר פפא, שאין הקב"ה נפרע מן המלך עד שעת שלוחו מן העולם. כי כל סואן סואן ברעיש, שהקב"ה נפרע מודה בוגד אףלו על עבירות קטנות, וכ"ש גדולות. אחת לאחת למצוא חשבון, שככל פרוטה ופרוטה מעתפת לחשבון גדול [ואע"פ שלא פרשו ממנה פעמי ראשונה ושניה, לא ויתרו לו עליהם, אלא מוצפן אותו לחשבון].

כב. מהיכן הביא הגמורה ראייה שאין הקב"ה ממתין ליפרע מן האומה עד שעת שלוחה? מודאמר רבא דשלשה בוטחות האמורות במצרים רומיות לג' בוטחות של פורעניות, אחת בימי משה ואחת בימי פרעה נכה ואחת לעתיד לבא. ואין לומר הנך אוזו והני אחרני, דאמיר ר' יהודה בשם מנימין שעדרין אסורים לבוא בקהל עד דור ג'.

כג. באיזה י"ב מקומות מצינו שכל התנותן עיניו بما שאינו שלו, מה שUMBACH און נונטני לו ומה שבידיו נוטלין הייננו? א. סוטה, ב. נשח הקדמוני, ג. קין, ד. קרח, ה. בלעם, ו. דואג, ז. אחיתופל, ח. גחוי, ט. אבשלום, י. אדוןיהם, יא. עוזיהו, יב. המן הרשע.

ביבות לראש משכיר

ידידנו הנגידים הנכבדים רודפי צדקה וחסד, אוהבי תורה ומוקרי רבן ותלמידיהם

משפחת בראכפלד שיחיו

- נציבי חדש חדש -

לע"נ אביהם מו"ה משה יוסף בר' יעקב ע"ה ממעקסיקא

זכות התורה תעמוד להם להתברך בכל משאלותם לטובה לאורך ימים ושנים טובות - ויתקיים בהם הבטחת נביאי אמת וצדק לא ימושו מפרק ומפרק זרע זרע אמר ה' מעתה ועד עולם

ברכת התורה
הנהלת חבורת קניין תורה

- איסור השגת גבול -

כל הזכויות ובכללן זכויות צילום או העתקה אף לחלקים שמורות לחבורת קניין תורה שע"י עמודי ציון ד' באבוב
ואין רשות לצלם או להעתיק באיזה אופן שהוא ללא רשות בכתב מהנהלה: 3x 718-438-1188

הערות על הגליון יתקבלי ברכzon ע"י אימעל: kinyantorah@amideizion.org, או פקס: 718-298-2044